

Posudek bakalářské práce

„Corrispondente di guerra: Druhá světová válka v románech Curzia Malaparta“,

kterou předložila Sofia Agafonova,

Ústav románských studií FFUK, leden 2023

Sofia Agafonova se rozhodla zpracovat téma druhé světové války ve dvou stěžejních knihách *Kaput* a *Kůže* z pera italského spisovatele Curzia Malaparta. Práce je rozdělena do několika větších částí, kdy v první je popsána autorova doba a kontext jeho díla včetně biografie a v druhé a třetí části je pak proveden rozbor zmíněných textů *Kaput* a *Kůže*, především se zaměřením na charakteristiku žánru, formy a stylu těchto knih.

Již v úvodní kapitole se setkáme se značným množstvím přespříliš zjednodušených či nepřesně vyjádřených tvrzení, jež se budou objevovat v podobném množství i v následujících částech práce. Tyto nepřesnosti jsou zřejmě důsledkem nepřesného jazykového vyjádření či snahou vyjádřit stručně to, co stručně vyjádřit nelze. Například na straně 8: „Výsledky 2. světové války značně podkopaly duch Italu“ – pravděpodobně všichni víme, co chce autorka říci, avšak je to vyjádření jazykově podivné a potřebovalo by další vysvětlení; anebo: „v důsledku čehož byla v zemi zachována úplná totalita“ (také s. 8) – tady již je jazyková nepřesnost zavádějící.

„Literatura novecenta je literaturou vnitřního světa, jež v sobě člověk skrývá a nyní se snaží tento svět nasdílet; je to literatura, v níž se stírá hranice mezi realitou a fikcí (Massimo Bontempelli); literatura smutku a melancholie (básníci crepuscolare / překlep – crepuscolari/); literatura člověka hledajícího sebe sama (Italo Svevo); literatura vnitřního neklidu atd.“ Toto je příklad přílišného zjednodušení, pokud se nejedná /a podle poznámek nejedná/ o citát. Zní to zajímavě, ale přece jen by pro úplnost musel daný výčet pokračovat mnohem dále. Literatura dvacátého století je natolik široký fenomén, že jej lze jen těžko obsáhnout v jedné větě.

Text je protkaný množstvím až překvapivých archaických slov jako „byv“ (s. 25), „přeživ“, „obdržev“ (s. 11), které bych v současné práci rozhodně nedoporučovala, stejně jako používání výrazů z marxistického rejstříku jako je např. „maloburžoazie“ (s. 11).

Vyjádření jsou často zkratkovitá: „do Paříže, kde byl vždy vítán“ (s. 16 – kým, jak to?) či úsměvná: „setkal se se svou smrtelnou nemocí“ (s. 16). V podobném výčtu je možné pokračovat i dále.

Jazyková stránka textu však není hlavní, podívejme se na otázku analýz. Osobně mě překvapuje autorčin příklon k pozitivnímu či negativnímu posuzování Malapartových textů z hlediska „pravdivosti“. Vyhnula bych se výrazům jako „věrný pravdě“ (s. 17), ale především jde o to, že podle autorky „[...] všechny historické události v ní popisované jsou spíše fikcí než pravdou. Většina viny leží samozřejmě na bedrech samotného Malaparteho /správně: Malaparta/ a jako důkaz jeho nespolehlivosti jako svědka historických událostí [...]“. Autorka pečlivě rozebírá žánr knihy, je však někde řečené, že pouze věrné líčení pravdivých (čti historických), pokud možno prožitých událostí je správné? Netkví svoboda uměleckého projevu právě zde? A není celá literatura právě o tom? Pokud nesoudíme text z historického úhlu pohledu, ale toho literárního, není otázka „pravdivosti“ často neřešitelná, ale především marginální? Není právě autorkou zmíněná „koláž“ jeho textů jeho předností?

Co se týká analýz formy knihy a stylu, autorka texty rozebírá precizně, ovšem ve značně formalistickém klíči. Jistě by šlo říci mnohé a pokud se podíváme na osnovu zadání bakalářské práce, zřejmě bylo zamýšleno poněkud hlubší bádání, a to především v těchto bodech (cit. zadání):

3. Analýza románového vyprávěče v obou dílech a jeho vztahu k empirickému autorovi.
4. Stylistický rozbor obou děl zaměřený na mísení reportážních a narativních prvků, žurnalistického, prozaického a básnického stylu.
5. Dobová recepce obou děl v Itálii a ve světě.

Přes zmíněné připomínky je práce vypovídající a je vidět, že na ní autorka pracovala s entusiasmem. Většina nedostatků jde asi na vrub jazykovým problémům, přesto by si analýzy zmíněných prvků zasluhovaly větší pozornost.

Proto práci předběžně hodnotím známkou dobře a doporučuji ji k obhajobě.

Praha, 17. 1. 2023

PhDr. Magdalena Žáčková, Ph.D.

oponentka